



mijmering / halloween

‘Ho effe, wat doe jij nou’? Ik kon het niet laten. De potten met nog steeds fleurige zomerbloemetjes werden van hun haak gehaald door een man in een hoogwerker, de inhoud met wortel en al losgerukt en

achteloos in een vrachtwagentje gekwakt. ‘Ze moeten eraf, de kerstverlichting komt er weer aan. Jammer ja, maar ’t is m’n werk hè. U moet maar denken, het is zo weer mei!’

Zo weer mei, het is net mei geweest! In een etalage trof ik een complete kersttafel aan. In de winkels lachte een ongelooflijke berg kerstprullaria me toe, wedijverend met pepernoten en chocoladeletters, de laatsten duidelijk aan de verliezende hand. Het duurt verdomme nog drie weken voordat Sinterklaas z’n gezicht laat zien, als de stoomboot tenminste uit Spanje mag vertrekken. Het komt er dus op neer dat wat een half jaar lang z’n best heeft gedaan de boel natuurlijk en van harte op te fleuren - kost niks, beetje water is voldoende - plaats moet maken voor nepwarmte, -schoonheid, -sfeer, -blijheid en ga zo maar door. Tussen al dat moois struikelde ik ook nog over spinnen en pompoenpotten en keken een paar spoken en heksen me vals aan. Halloween, ook zo’n flauwekul, overgewaaid uit de allesbehalve Verenigde Staten en nu, met succes tot oer-Hollands feest gepromoveerd. Mijn kleinzoon van vier vierde op school Halloween. Hij ging als spookje, wat op zichzelf wel klopt. Voor hem hoort het er de rest van zijn leven bij, net als (hoop ik) Sinterklaas en carnaval.

Terwijl ik dit schrijf appt mijn nichtje een foto van haar zoontje bij een uitgesneden pompoen met een lampje erin. Ik trek mijn gemopper terug. Schattig, lief, samen gemaakt, samen plezier van. En ik moest denken aan de adventskalender die we toen ik klein was met z’n allen in elkaar knutselden. Niks geen rendieren met pakjes op hun rug en veel te zoete chocolaatjes, maar recht op de ‘blijde boodschap’ af! Dat waren nog eens tijden.

Ik ruik nog altijd de lijm waarmee we de poppetjes plakten.